Napsal uživatel Belmondo
Čtvrtek, 04 Září 2014 17:33

Standa Houla Zárybnický představoval, a myslím že nejen pro trapsaveckou smečku lidiček, jednu z nejzajímavějších osobností. A tak jeho předčasný odchod ze světa v roce 1989 dost citelně zasáhl všechny, kteří se s ním znali. V závěru svého dopisu na rozloučenou napsal: *„Mějte se tu hezky, nacházejte, jako jsem nacházel já. Jsem na konci. Zapijte mne, zahrajte mi, zazpívejte si. A dík za všechno. Žijte. Dokud máte proč. Já už své proč dožil.“*
Každoročně se v zimě na Brdech koná oheň za Houlu pojmenovaný Houliáda. Schází se na něm ti, kteří s ním jezdili a stále víc i těch, kteří ho znali jen zprostředkovaně. Věřme, že snad i oni dojdou k poznání, že Houla nebyl žádný „trampský svatý z Brd“, ale někdo kdo chybí. A nejen u těch ohňů.
Pro dnešek jsem vytáhl dílka, která jsou od různých autorů, společné mají to, že všechna se dotýkají Houly.

Příjemné čtení

Noc svatého Valentýna
(pro Houlu)

Stoly jsou sirotci
s židlemi na ježka
doutník má vůni skořice
a venku prší
Ručičky hodin
culí se do blba
dvě světla s černou tlamou
projíždí okolo -
Mám husí kůži
Na jednom (!) stole
skvějí se dva rumy
pojistka proti samotě
Letošní noc svatého Valentýna
hladí mě po srsti
Na Brdském Závrší
pálí se vzpomínky
to jednou do roka
hrají mu song -
Narozen v Čechách
… mám divnou předtuchu
a prázdný panáky
kytara na stěně sama se ladí
možná ti nahoře tajně mě zdraví
Tak ještě dokola než oheň vyhasne
i v prázdný hospodě můžu se bát
Venku je nad nulou... já cítím chlad

Juan

Na druhém břehu světla
(kamarádu Houlovi)

Kamaráde
vyřiď mj pozdrav andělům
a Bohu moje díky
za teplo táborových ohňů
za svrchovanost stromů
a nekonečnou píseň vod

Modlím se často beze slov
když se dotýkám skal
a když si stelu v trávě
a když se dělím s kamarády
o chleba a píď mechu pod hlavou

Na druhém břehu světla
tam kde teď balíš svoji usárnu
jsou stejné cesty jako tady
počkej tam na nás někde u lesa
a nezapomeň naše jména

Punťa

***

Pamatujete na Houlový první novoročenky? V dobách, kdy ještě nevobesílal kdejakýho redaktora a kapelu? Tehdy měl Houla jenom pár kamarádů a tak jeho péefky byly různě malovaný! Teda né že by uměl kreslit. Vystřihl dycky ze žlutýho přírodního papíru tvar vůdkraftu, vymaloval pastelkama, ještě byl veprostřed třeba vohníček, týpko a tak. A uvnitř, vono se to skládalo jako srdíčko k MDŽ, bylo dycky napsaný nějaký heslo. Ten rok to bylo vod Kiplinga: „Jsme jedné krve, ty i já!“ Napsaný Houlovým písmem, kerý se vod pátý třídy nezměnilo.
Ten rok sme si vzali mezi Vánocema a Silvestrem volno a jeli sme na Brdy. Postupně sme se tam scházeli na Lucerně, aniž bysme se domluvili, na Novej rok nás tam bylo snad padesát. Samo, že sme neseděli celej den na fleku. A tak deme jednou po Hřebenu a potkáme Prtiho. Rozpovídali sme se, kde teď kempujem, kdo tam všechno je a kdo asi eště příde, a dyž padlo Houlový jméno, Prti říká: „Moc ho vode mě pozdravujte! Hezky se mi teďko připomenul. Přišel sem takhle domů z práce – je fakt, že bylo třiadvacátýho a slavili sme ten den Vánoce i Silvestra pohromadě. No a koukám, ve schránce dopis. S razítkem Zdice. Říkám si, copak mi asi Houla píše pěknýho? Vodevřu a čtu: „Sme jedna kurva, ty i já – Houla.“
Depak, s takovejma novoročenkama se už dneska nesetkáte.
Tapi *(Trampský Portýr 1999)*

Pravdivá pohádka

Bylo a je. Zemí středočeskou se vláčel ochmýřený skoromuž. Vlastnil hudební nástroj, v němž

jen znalci poznali kytaru. A on s ní byl pověstný u všech táborových ohňů. Maje zapovězeno zpívat ve všední dny, aby jeho hlas nebyl zaměněn se sirénou konec šichty oznamující, vyžíval se zplna ve dny vandrovní.

Jednoho večera, kdy již zábava vázla a lid trampský kol ohně dřímal, uchopil jeden ze svých tří akordů a prsty rytmicky drbaje kol spodku strun, začal pět. Národ trampský nejsa plně při vědomí, jal se káti ze svých hříchů, domnívaje se, že to troubí andělé k soudu poslednímu.

Leč pohled na trubadůra je uvedl do tvrdé pozemské reality. Planoucí líce, skromný porost na bradě, šlachovité skřížené nohy v šortkách, a ten hlas! Nikde neuslyšíte takovou kombinaci tónů, stupnic, barev, výšek a poloh v jediné obyčejné písni. Lidé jsou povah různých. Ti, co vlastní hudební sluch, chystali se k soudci Lynči. Leč ostatní se zaujetím naslouchali akordu tvrdé G. A ti, co již vícekrát slyšeli trubadůra a měli šok dávno překonaný, se nerušeně oddávali spánku. Píseň střídala píseň. Co to? Nový akord! Ladné D! Skvělá árie! Hlas kolísá v nadoblačných výškách. Lid šílí. Zpěvák také. Ale… hlas se zlomil. Nebohý hrdina lomcuje zarezlou mechanikou kytary. On chce ladit!!! Proč??!

„Kamarádi," vzlyká, „já jsem to slyšel! Já dostal hudební sluch! Jak to můžete poslouchat? Kam spěje slavný hudební národ?" Leč nadpřirozená síla jej nutí vzít kytaru a hrát. S tváří zkřivenou nepopsatelným utrpením mlátí do nikdy neladěné kytary. Trpí, jeho muka jsou strašná. Nemůže přestat hrát, neztratí svůj absolutní hudební sluch. Trpí za nespočet zničených hudebních sluchů svých posluchačů a následovníků. Říká se, že jej vysvobodí ten, kdo naladí jeho kytaru a naučí ho alespoň pět akordů.

Riki